

Των Θαλασσών ο Άγιος - Διήγηση του Αλέξανδρου Μωραϊτίδη

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο συγγραφεύς περιγράφει τον εσπερινόν της παραμονής του Αγίου Νικολάου εις τον ομώνυμον ναόν της πατρίδος του Σκιάθου.

Εβράδυσεν. Ο ήλιος δύνων όπισθεν του πευκοφύτου όρους έπεμπεν εις τας ανατολικάς άκρας της νήσου και εις τα προ του λιμένος νησιδια τας τελευταίας του ακτίνας, λαμβάνων μεθ' εαυτού όλον το ευφρόσυνον της ημέρας θάλπος και αφήνων εις τα βουνά να στέλλωσι το οξύ εκείνο του χειμώνος απόγαιον.

Ο λιμνή ήτο ακίνητος ως λίμνη. Τρία, τέσσαρα καΐκια ήρχοντο βιαστικά ν' αράξωσι χάριν της εορτής. Αι λέμβοι των αλιέων έσπευδον και αυταί να προσορμισθώσι και από την εξοχήν οι ποιμένες και γεωργοί κατήρχοντο εις την πόλιν προς τον αυτόν σκοπόν. Και μόνος ο πράκτωρ της ατμοπλοϊκής εταιρείας ανεβοκατέβαινεν ακόμη εις το παράλιον περιμένων το ατμόπλοιο.

Όμως ενύκτωσε και ήρχισε να σημαίνη η αγρυπνία. Ο γλυκύς του κώδωνος ήχος ελαλούσεν, εκελαδούσεν, ενόμιζες, την πανήγυριν. Εις οποιανδήποτε νήσον και αν αποβιβασθής, θα απαντήσης τον ναόν του Αγίου Νικολάου μικρόν η μέγαν, με

μάρμαρα ή με πλίνθους. Ο Άγιος Νικόλαος είναι ο παππούς του ναυτικού μας, η γλυκυτέρα του ναύτου παραμυθία, των θαλασσών ο Άγιος. Εις την αγρυπνίαν έπρεπεν όλοι να παρευρεθώσι, διότι ητύχησαν να πανηγυρίσουν την εορτήν του εις το νησάκι των.

Ο ναύτης και όταν ευδαίμων επιστρέψη εις την νήσον του, φέρει το τάξιμόν του εις τον Άγιον, ευχηθείς, όταν ήτο εις το πέλαγος, να τύχη κατά την εορτήν εις την πατρίδα του, ν' αγρυπνήση όλην την νύκτα. Και όταν πάλιν ναυαγός εις μίαν σανίδα σωθή, ή εις ξηρόν βράχον από τα δόντια του θανάτου γλυτώση, πρώτα, πρώτα θα φέρη το τάξιμό του εις τον Άγιον, λαμπάδα μεγάλην ή αργυρούν κανδήλιον, και ύστερον θα μεταβή εις την οικίαν του να χαιρετήση την μητέρα του την σύζυγόν του. Αλλ' ενίοτε δεν επανέρχεται. Το τάξιμόν του ήτο βαρύ. Είχε τάξει όλην την ζωήν του.

Να γίνη καλόγηρος! Και ούτως ο ευλαβής, διασώσας την ζωήν του από τα κύματα της θαλάσσης πηγαίνει να την κλείση εις τους αφώνους του μοναστηριού τοίχους, εις τον Άθωνα.

Πάντες, γεωργοί και ναύται, συνηθορίζοντο εις την αγρυπνίαν συνωστιζόμενοι έμπροσθεν της εικόνας του Αγίου Νικολάου, παλαιάς βυζαντινής αγιογραφίας, ολίγον μαυρισμένης ή υπό του χρόνου, ή διότι ο ζωγράφος ηθέλησε δια του σκιερού χρώματος να παραστήση το αυστηρόν πρόσωπον του θαυματουργού αρχιερέως.

Και ήναπτον όλοι τας μεγάλας λαμπάδας οι ναύται, τας οποίας είχαν φέρει από το ταξίδιον, και έλαμπεν η εικών, και έλαμπεν όλη η εκκλησία. Και ακτινοβολούσε το πράον του Αγίου πρόσωπον εκ χαράς, νομίζεις, ως να ηυχαριστείτο, ότι την στιγμήν εκείνην εβούϊζεν ο μικρός ναός εκ της φαιδράς των ασμάτων ψαλμωδίας, μετ' ιδιαιτέρας αγάπης επαναλαμβάνουσης το «Άγιε Νικόλαε» εν τοις εγκωμιαστικούς ύμνοις.

Και ηυχαριστούντο γύρο, γύρο οι ναύται ακούοντες τα άσματα και προσβλέποντες ατενώς εις την εικόνα, κατάφορτον από των αναθημάτων, εν οίς διέπρεπον αργυρά μικρά πλοιάρια, πλοιάρχων αφιερώματα. Κατά τας στιγμάς εκείνας ενόμιζες, ότι η εικών προσελάμβανε θαυμασίαν τινά κίνησιν και ζωήν αιφνίδιον. Ενόμιζες ότι εκινούντο οι οφθαλμοί του Αγίου και ευλογούσεν η χείρ τους προσφιλείς του ναυτίλους και ότι συχνά μετέβαλλεν όψιν το γηραιόν του πρόσωπον.

Άλλος εκ των εκεί παρισταμένων, έχων εις τον νουν του την παροιμιώδη του Αγίου Νικολάου ελεημοσύνην και προς τους πένητας συμπάθειαν, τον έβλεπε γλυκύν και

μειδιώντα, ως ότε έσωζε κρυφά τας τρεις εκείνας θυγατέρας από του ηθικού θανάτου, παρέχων τα μέσα της υπανδρείας, και έτεινε και αυτός την χείρα, νομίζων ότι ο Άγιος φλωρία εμοίραζε την στιγμήν εκείνην. Άλλος πάλιν έχων εις τον νουν του, ότι ποτέ ο επίσκοπος των Μύρων, άγριος και απειλητικός εμφανισθείς, εκράτησε του δημίου την χείρα, έτοιμον να θανατώση τρεις άνδρας αθώους, συκοφαντηθέντας, τον έβλεπεν εις την εικόνα άγριον και απειλητικόν με πύρινα βλέμματα.

Ο δε ναύτης, διαλογιζόμενος την στιγμήν, κατά την οποίαν ο Άγιος έσωσε το κλυδωνιζόμενον σκάφος, έτοιμον να καταποντισθή, εφαντάζετο τον Άγιον ιστάμενον ατρόμητον εν τη πρύμνη και βαστάζοντα κραταιώς το πηδάλιον, ενώ η εικών παρίστα τούτον καθήμενον επί θρόνου και ευλογούντα.

Εκείνος δε πάλιν, ο ενθυμούμενος την στιγμήν, κατά την οποίαν ο Άγιος βυθισθείς εν τω πόντω έσωσεν ημίπνικτον τον από του πλοίου πεσόντα ναύτην, ενόμιζεν, ότι έβλεπε διάβροχον τον Ιεράρχην και ότι από το κοντόν λευκόν του γένειον έσταζεν ακόμη θάλασσα. Τόσην ζωήν παράδοξον ελάμβανεν η βυζαντινή εικών υπό τα πολλά εκείνα φώτα και την φαιδράν ψαλμωδίαν...

Διήγηματα Αλεξάνδρου Μωραϊτίδη, μετά προλόγου Β. Γαβριηλίδου.

Εκδότης Σιδέρης 1921-1928 - Αθήναι -

Αλέξανδρος Μωραϊτίδης 1850-1929

Ο Αλέξανδρος Μωραϊτίδης φιλόλογος και λογοτέχνης, γεννήθηκε στη Σκιάθο το φθινόπωρο του 1850 και ήταν ξάδερφος του Παπαδιαμάντη. Ταξίδεψε σε διάφορα μέρη της Ελλάδος, περισσότερο όμως μελέτησε το Άγιο Όρος.

Το 1929 έγινε μοναχός και άλλαξε το όνομα του σε Ανδρόνικος, για να αφήσει τον Οκτώβριο του ίδιου χρόνου την τελευταία του πνοή στην ιδιαίτερη πατρίδα του, την Σκιάθο.

Γεννήθηκε στην Σκιάθο στις 15 Οκτωβρίου του 1850 και ήταν ο πρώτος από τα 7 παιδιά της οικογένειας, με τον πατέρα του να κατάγεται από τον Μιστρά και την μητέρα του από ιερατική οικογένεια του νησιού και ξαδέρφη του πατέρα του Παπαδιαμάντη. Έφτασε μέχρι την δεύτερη τάξη του γυμνασίου στην Σκιάθο, καθώς η ανώτερη τάξη δεν υπήρχε στο νησί.

Έτσι τέλειωσε της σπουδές του στην Αθήνα, σε ηλικία 21 ετών στο Βαρβάκειο των Αθηνών, για να ακολουθήσει η Φιλοσοφική σχολή του Πανεπιστημίου, στην οποία αργότερα έγινε και Διδάκτωρ.

Εργάστηκε σαν δημοσιογράφος στην «Εφημερίδα» του Κορομηλά και για μεγάλο χρονικό διάστημα διετέλεσε καθηγητής σε διάφορα αθηναϊκά γυμνάσια. Το 1886 και όντας ήδη διδάκτορας παρασημοφορείται με τον αργυρό Σταυρό του Σωτήρος

και το 1914 τιμήθηκε με το Εθνικό Αριστείο Γραμμάτων.

Σε ηλικία 51 χρόνων παντρεύεται. Όταν 13 χρόνια μετά πεθαίνει η γυναίκα του αφοσιώνεται στην μετάφραση και συγγραφή θεολογικών κειμένων. Το πλούσιο έργο του καλύπτει ποιήματα, θέατρο και τα διηγήματα που τον έκαναν ευρύτερα γνωστό σε καθαρεύουσα και δημοτική.

Κυριότερα δημοσιεύματά του θεωρούντε το πεντάπρακτο ιστορικό δράμα «Βάρδας Καλλέργης», το ιστορικό μυθιστόρημα των μετά τον Μέγα Αλέξανδρο χρόνων «Δημήτριος ο Πολιορκητής» και οι 2 εξάτομες εκδόσεις «Διηγήματα» και «Με του βορριά τα κύματα», με την δεύτερη να περιλαμβάνει ταξιδιωτικές εντυπώσεις.

Όπως και ο συντοπίτης του Παπαδιαμάντης κατέχεται και αυτός από νοσταλγία της πατρίδος. Είναι ηθογράφος, θαλασσογράφος και αφηγητής ναυτικών περιπετειών.

Ονομάζεται προεδρεύον μέλος της Ακαδημίας Αθηνών τον Ιανουάριο του 1928, στην οποία όμως δεν παρίσταται ποτέ. Το 1929 επιστρέφει στην Σκιάθο ως μοναχός Ανδρόνικος, αρρωσταίνει και πεθαίνει στις 25 Οκτωβρίου του ίδιου έτους.

του Αλέξανδρου Μωραϊτίδη

Πηγές: sophia-siglitiki.blogspot.gr - egolpion.com - trelogiannis.blogspot.gr